

4.

– Братя ли? – пита Дон Жуан на следващата сутрин, когато Лепорело му разказва всичко. – Дона Елвира има братя?

Докато му помага да се облече, Лепорело му обяснява, че братята са двама, и доколкото изглежда, пристигат на кон, придружавани от десетима наемници. Общо правели дванайсет. Твърде много, за да реши да се бие с тях. Така че възможностите били две – или да избяга незабавно, или да остане там и да се остави да бъде накълцан на парчета от банда свирепи и кръвожадни наемни убийци.

– Мисля, че ще избира първата – казва Дон Жуан, докато му нахлузват ботушите.

– Отличен избор – отвръща Лепорело, който вече е приготвил два коня, пред входа на замъка.

Потеглят светкавично като ракети, които по онова време не съществували, естествено, идеята е да стане ясно. Планът бил да напус-

нат града и да се укроят за известно време в някое селище в провинцията. Само че по едно време, докато прекосяват площада, Дон Жуан вижда от една църква да излиза някакво траурно шествие и това предизвиква любопитството му и го кара да спре. Лепорело го подканя да тръгват, защото губят време, но той не му отговаря. Остава там известно време да гледа, сякаш търси нещо. И накрая, изглежда, го открива, тъй като слиза дори от коня и подавайки юздите на Лепорело, му казва:

– Почакай ме, трябва да ида да поздравя един човек.

– Господарю, струва ли ви се, че моментът е подходящ да ходите на погребение?

– Това не е чие да е погребение, Лепорело. Мъртвеца го познаваме.

– Наистина ли?

– Погледни хубаво – казва му Дон Жуан и след това се запътва към църквата.

Лепорело поглежда внимателно. Вижда нещо, което предпочита да не вижда.

– Това е Командора – казва с разтреперан от страх глас. – Това е погребението на Командора! Господарю, да се махаме оттук, моля ви! – започва да крещи.

Но Дон Жуан не може да го чуе, вече е наближил църквата и проправяйки си път сред хората, се озовава пред Дона Анна. Тя е там под ръка с Дон Отавио, великолепно облечена в черно – над очите ѝ се спуска черна воалетка, кожата ѝ е снежнобяла и на този фон устните ѝ блестят яркочервени. Един по един хората отиват при нея да поднесат съболезнования и утеха. Тя се усмихва тъжно на всички, много изискано. Докато не идва редът на Дон Жуан. Спира първо пред Дон Отавио, като го поздравява с лек поклон. После се обръща към Дона Анна.

– Представям си какво е трябвало да изживеете тази нощ – казва ѝ той. – Но имайте вяра, баща ви рано или късно ще бъде възмезден.

Тя кимва любезно с глава и му подава ръката си, която е с черна ръкавица.

Той се навежда и докосва с устни ръката ѝ, много благовъзпитано и строго. Но докато се изправя, вира се в нейния поглед и с тих глас, шепнешком, ѝ казва:

– Разчитайте на мен, бих направил всичко за вас, прелестна Дона Анна. – И след това светкавично изчезва сред тълпата.

Казах ви, да изчезва е нещото, което прави най-добре.

Не минал и миг, когато Дона Анна се обръща към Дон Отавио и го пита тихо:

– Кой беше този мъж?

– Дон Жуан, граф, мисля. Пристигнал е наскоро в града.

Тя трепери. Притиска се още по-силно в ръката на Дон Отавио и му казва:

– Той е. Той уби баща ми. Разпознах го.

– Но Дон Жуан е благородник, не е възможно да е бил той – отвърща Дон Отавио.

– Казвам ви, че е той.

– Откъде знаете? – пита Дон Отавио.

– Начинът, по който ме гледа. И гласът. И устните. Той е.

– Устните ли? – пита слисан Дон Отавио. –
Какво знаете вие за неговите устни?

Дона Анна го поглежда в очите.

– Наистина ли искате да знаете?

Дон Отавио е сдържан мъж, дори малко прекалено сдържан.

– Не съм съвсем сигурен.

Дона Анна му се усмихва. Вече не е бледа както преди. Обръща се към площада, тъкмо навреме, за да види в далечината Дон Жуан, който в галоп изчезнал в една уличка.

– Сега, когато знаете кой е виновникът, ще отмъстите ли за мен? – пита Дон Отавио.

– Заклевам се, съкровище мое.

– Добре. Тогава защо не го последвате? – пита Дона Анна.

Дон Отавио бил сдържан мъж, дори малко прекалено сдържан.

– Мислех по-скоро незабавно да ида в полицията да съобщя – отвърнал. Сторил му се подходящ този отговор.

Дона Анна го поглежда както би погледнала чорап, падащ от небето в супата ѝ.

– Внимавайте да не се нараните – казва тя.